

Ти встав, мій лицарю, закований в кайдани...

Володимир Кобилянський

Ти встав, мій лицарю, закований в кайдани,
І дзвінко забряжчав заржавілий ланцюг,
Од ланцюга того чорніють гострі рани,
Але здоровий став твій переможний дух.

Ще рани ятряться, ще кров із них стікає,
Ще бризкає вона — червона, як рубін,
Ще хмуриться чоло, а дух перемагав
І болі ран твоїх, і мури чорних стін.

Ще б'ють живим ключем могутні сили в тілі,
Хоч ланцюгів іржа посіла чорну кров,
Задовго кайдани здорову кров труїли —
Та в ній хвилює ще ненависть і любов.

І вірю я, що світле сонце волі
Загоїть рани всі і змиє з них іржу —
І переможеш ти свої пекельні болі
І станеш, мов титан, на радісну межу.